

Repertoriumnummer
Datum van uitspraak
Rolnummer 2017/2581/A

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindvonnis

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

VONNIS

5de KAMER
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

IN DE ZAAK VAN

Mevrouw **A. T.**, met woonplaats te Nederland, NL-1031 KC Amsterdam, Overhoeksparklaan 188,

Eiseres,

Vertegenwoordigd door mr [naam] loco mr [naam], advocaat met kantoor te [adres]

TEGEN

1. De **Belgische Staat**, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, met kabinet te 1000 Brussel, Waterloolaan 115,

Eerste verwerende partij,

Vertegenwoordigd door mr [naam], advocaat met kantoor te [adres].

2. Meester **J. V. C.**, advocaat met kantoor te [adres], handelend in zijn hoedanigheid van gerechtelijk vereffenaar van de nv S. B., met ondernemingsnummer [...] en maatschappelijke zetel te [adres],

Tweede verwerende partij,

Die in persoon optreedt en verschijnt.

IN AANWEZIGHEID VAN

De heer **J. R.**, met woonplaats te Nederland, [adres],

Vrijwillig tussenkomende en eisende partij,

Vertegenwoordigd door mr. [naam], advocaat met kantoor te [adres].

MEDE INZAKE

De heer **F. R.**, met woonplaats te Nederland, [adres],

In gemeenverklaring gedaagde partij,

Vertegenwoordigd door mr [naam], met kantoor te [adres].

* * *

I. PROCEDURE

1.

De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder van:

- de dagvaarding, op verzoek van mevrouw T. op 22 juni 2017 betekend aan mr. V. C. en aan de heer F. R. en op 23 juni 2017 betekend aan de Belgische Staat,
- het “verzoekschrift in vrijwillige tussenkomst”, door de heer J. R. ter griffie neergelegd op 30 juni 2017,
- de “tweede tevens syntheseconclusie” en “aanvullende conclusie”, voor mevrouw T. respectievelijk neergelegd ter griffie op 7 juni 2018 en 4 januari 2019,
- de “tweede tevens syntheseconclusie”, voor de heer J. R. neergelegd ter griffie op 31 augustus 2018
- de “tweede tevens syntheseconclusie”, voor de heer F. R. neergelegd ter griffie op 10 oktober 2018,
- de “syntheseconclusie”, voor de Belgische Staat neergelegd ter griffie op 17 december 2018,
- de “synthesebesluiten”, door mr. V. C. neergelegd ter griffie op 20 december 2018,
- het stukkenbundel (31 stukken), voor mevrouw T. neergelegd ter griffie op 26 november 2018,
- het stukkenbundel (6 stukken), voor de Belgische Staat neergelegd ter griffie op 29 oktober 2018,
- het stukkenbundel (4 stukken), door mr. V. C. neergelegd ter griffie op 26 december 2018.

Op de openbare zitting van 11 januari 2019:

- hebben mr. S. D. en mr. G. V. gepleit voor mevrouw T. en de heer J. R.,
- heeft mr. G. V. gepleit voor de heer F. R.,
- heeft mr. C. gepleit voor de Belgische Staat,
- heeft mr. V. C. zijn standpunten uiteengezet,

- werden de debatten gesloten,
- werd de zaak in beraad genomen.

Partijen gaan ermee akkoord dat hun respectieve laatste conclusies in het kader van zowel de beschikking van 22 september 2017 op grond van artikel 747, §1, van het Gerechtelijk Wetboek als van de beschikking van 5 december 2018 op grond van artikel 748, §2, van het Gerechtelijk Wetboek, in de beoordeling van de zaak worden betrokken.

De procedure verliep met inachtneming van de toepasselijke bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

II. FEITEN

1.

De heer F. R. is onder een stelsel van algehele scheiding van goederen gehuwd met mevrouw T..

2.

De heer F. R. werd bij vonnis van 11 juni 2014 van de correctionele rechtbank te Turnhout veroordeeld voor feiten van valsheid in geschrifte (tenlasteleggingen A), misbruik van vennootschapsgoederen (tenlasteleggingen B), verduistering van activa uit een failliete vennootschap (tenlasteleggingen C), oplichting (tenlastelegging D) en misbruik van vertrouwen (tenlastelegging E).

Eén van de hem opgelegde straffen betrof de verbeurdverklaring van een in Oostenrijk gelegen onroerend goed, met name een huis met tuin, gelegen te [adres] en door de heer F. R. en mevrouw T. aangekocht bij koopovereenkomst van 8 september 2006 voor een prijs van € 900.000,00.

3.

Tegen dat vonnis stelde de heer F. R. hoger beroep in.

Het hof van beroep te Antwerpen bevestigde de verbeurdverklaring van het huis te Oostenrijk bij arrest van 23 maart 2016.

4.

Een cassatieberoep tegen dat arrest werd bij arrest van 4 april 2017 verworpen.

5.

Mevrouw T. beweert voor de helft mede-eigenaar te zijn van het verbeurd verklaarde huis te Oostenrijk en wenst haar eigendomsrechten te beschermen tegen de verbeurdverklaring.

Zij stelde om die reden een vordering in voor deze rechtbank op grond van het Koninklijk Besluit van 9 augustus 1991 tot vaststelling van de termijn waarbinnen en de wijze waarop een rechtsmiddel kan worden aangewend door derden die beweren recht te hebben op een verbeurdverklaarde zaak. Zij richt die vordering tegen de Belgische Staat, verantwoordelijk voor de uitvoering van de verbeurdverklaring, en mr. V. C. in zijn hoedanigheid van vereffenaar van de nv S. B., begunstigde van de verbeurdverklaring, nu het verbeurd verklaarde goed aan hem werd toegewezen.

6.

In de loop van de procedure kwam de heer J. R. vrijwillig tussen om de zekerheidsrechten die hij beweert te hebben op het onroerend goed, te beschermen tegen de gevolgen van de verbeurdverklaring.

III. VORDERINGEN

1.

Mevrouw T. formuleert haar vordering in de dagvaarding als volgt:

“Dienvolgens, te (...) zeggen voor recht dat bij een eventuele uitwinning door of ten voordele van vereffenaar van S. B. NV in vereffening (als burgerlijke partij van de verbeurdverklaring van het onroerend goed gelegen te [adres])(OOSTENRIJK), de eigendomsrechten van verzoekster gevrijwaard worden en blijven; dat zij wat haar aandeel betreft voor zoveel als nodig revindiceert;

Te zeggen voor recht dat gelet op het te respecteren eigendomsrecht (50%) van verzoekster, de gevolgen van de definitieve verbeurdverklaring zich slechts voor de helft mogen en kunnen uitstrekken;

Te (...) zeggen voor recht dat de verbeurdverklaring van het onroerend goed gelegen te [adres] (OOSTENRIJK), zoals uitgesproken door het Hof van Beroep van en te ANTWERPEN dd. 23.03.2016 (bevestiging vonnis Correctionele Rechtbank van ANTWERPEN, Afdeling TURNHOUT dd. 11.06.2014), niet tegenstelbaar is aan haar, voor wat betreft haar eigen aandeel in gezegd onroerend goed;

Bovendien gedaagde te (...) veroordelen tot de kosten van het geding, aan de zijde van verzoekster begroot op de kosten van dagvaardingen (p.m.) en de rechtsplegingsvergoeding aan 1.440,00 EUR;”

Die vordering stemt volledig overeen met de vordering gesteld in haar laatste conclusie .

2.

De heer J. R. vordert:

“te zeggen voor recht dat bij een eventuele uitwinning door of ten voordele van vereffenaar van S. B. NV in vereffening (als burgerlijke partij van de verbeurdverklaring van het onroerend goed gelegen te [adres] (OOSTENRIJK), de (zekerheids)rechten van [de heer J. R.] gevrijwaard worden en blijven; dat hij wat zijn pand betreft voor zoveel als nodig revindiceert;

Te zeggen voor recht dat gelet op het te respecteren eigendomsrecht (50%) van T., de gevolgen van de definitieve verbeurdverklaring zich slechts voor de helft mogen en kunnen uitstrekken;

Te zeggen voor recht dat de verbeurdverklaring van het onroerend goed gelegen te [adres] (OOSTENRIJK), zoals uitgesproken door het Hof van Beroep van en te ANTWERPEN dd. 23.03.2016 (bevestiging vonnis Correctionele Rechtbank van ANTWERPEN, Afdeling TURNHOUT dd. 11.06.2014), niet tegenstelbaar is aan hem, voor wat betreft zijn rechten op gezegd onroerend goed;

Bovendien verweerders, solidair in solidum, de ene bij gebreke aan de andere, te veroordelen tot de kosten van het geding, aan de zijde van [de heer J. R.] begroot op de rechtsplegingsvergoeding aan 1.440,00 EUR lastens elke verweerder”

3.

De heer F. R. vraagt:

“De vordering van eiseres op hoofdeis ontvankelijk en gegrond te verklaren.

De vordering van eiser op tusseneis in vrijwillige tussenkomst eveneens ontvankelijk en gegrond te verklaren.

De uitspraak aan [hem] gemeen te verklaren.

Kosten als naar recht.”

4.

De Belgische Staat verzoekt:

- de vordering van mevrouw T. af te wijzen en haar te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding van € 5.000,00 wegens procesrechtsmisbruik.

- de vordering van de heer J. R. af te wijzen.
- mevrouw T. en de heer J. R. in solidum te veroordelen tot de gerechtskosten, voor de Belgische Staat begroot op een rechtsplegingsvergoeding van € 1.440,00.

5.

Mr. V. C. vraagt in hoofdorde dat de rechtbank zich onbevoegd zou verklaren om uitspraak te doen over de vorderingen van mevrouw T. en de heer J. R., ondergeschikt om die als ongegrond af te wijzen. Hij vordert zelf de veroordeling van mevrouw T. tot betaling van een schadevergoeding van € 5.000,00 wegens procesrechtsmisbruik.

III. BEOORDELING

A. Hoofdvorderingen

1.

Mevrouw T. stapelt een aantal formuleringen en termen op in haar vordering zonder daarin met precisie duidelijk te maken ten aanzien van wie ze welke gedraging wenst af te dwingen.

De diverse formuleringen en onderdelen van haar vordering komen evenwel steeds op hetzelfde neer:

- Er moet vastgesteld worden dat zij ten belope van 50% eigenaar is van het te Oostenrijk gelegen, verbeurd verklaarde onroerend goed,
- Bij een eventuele tegeldemaking van dat goed of de realisering van de verbeurdverklaring (met andere woorden, de tenuitvoerlegging van de verbeurdverklaring), moet 50% daarvan naar haar vloeien wegens haar eigendomsrechten, dan wel moeten haar eigendomsrechten van 50% ongemoeid worden gelaten.

Dat betekent dat haar vordering ertoe strekt:

- vast te stellen dat zij ten belope van de helft mede-eigenaar is van het te Oostenrijk gelegen onroerend goed, met andere woorden dat het bestaan en de omvang van haar zakelijke rechten op dat goed worden vastgesteld,
- de wijze en uitwerking van de tenuitvoerlegging van de verbeurdverklaring aan beperkingen te onderwerpen.

2.

Eisende partijen voeren ten onrechte aan dat hun vordering inhoudt dat deze rechtbank de door de strafgerichten uitgesproken verbeurdverklaring opnieuw moet onderzoeken en 'verfijnen'.

Die beslissing heeft kracht van gewijsde verworven en kan door deze rechtbank onmogelijk gewijzigd worden. Een dergelijke vordering zou onontvankelijk zijn.

De verbeurdverklaring van het gehele goed staat vast en is onherroepelijk.

Het ingeroepen Koninklijk Besluit van 9 augustus 1991 vormt geen basis om de verbeurdverklaring opnieuw te onderzoeken, opnieuw te beoordelen of op een of andere wijze te verbeteren of bij te sturen, maar beoogt enkel derden die rechten beweren te hebben op de verbeurd verklaarde goederen een kans te bieden die rechten te vrijwaren door voor de bevoegde rechter een vordering in te stellen. Het voorwerp van die laatste procedure is dan niet de vraag of de verbeurdverklaring geldig en terecht is, maar enkel de vraag of de betrokkene een recht op de verbeurdverklaarde zaak heeft en wat het gevolg daarvan dan is voor de uitwerking of concretisering van de verbeurdverklaring.

De door mevrouw T. voorgehouden grond van haar eis, met name het Koninklijk Besluit van 9 augustus 1991, betreft enkel de procedurele omkadering ervan, maar niet de materiële grondslag, noch het voorwerp ervan. Het voorwerp en de oorzaak van een vordering is enkel hetgeen men ten gronde inroept en beoogt, niet de procedure via dewelke men dat doet.

Het invoeren van het Koninklijk Besluit van 9 augustus 1991, doet dan ook geen afbreuk aan de inhoud van de vordering, zoals hierboven omschreven.

3.

Dat Koninklijk Besluit kan op zich ook geen grondslag vormen waarop deze rechtbank zijn bevoegdheid kan steunen. Het Koninklijk Besluit stelt een procedure ter beschikking, maar bepaalt niet waar een vordering aanhangig moet worden gemaakt. In tegendeel, artikel 3 van het Koninklijk Besluit bepaalt dat de belanghebbende zijn vordering voor de bevoegde rechter moet brengen. Met andere woorden: eerst moet, op basis van de algemene regels, bepaald worden welke rechter bevoegd is, zowel internationaal, territoriaal als materieel.

4.

Het onroerend goed in kwestie is gelegen te Oostenrijk, lidstaat van de Europese Unie en van de EU-Verordening nr. 1215/2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken.

Die verordening regelt tussen de lidstaten de internationale bevoegdheid om uitspraak te doen over geschillen in burgerlijke en handelszaken, toepassingsgebied dat verder verduidelijkt wordt in artikel 1 van die verordening.

Om te bepalen of een geschil binnen het toepassingsgebied van de verordening valt, moet de aard van de rechtsbetrekkingen tussen de partijen in ogenschouw genomen worden (zie bijvoorbeeld: Hof van Justitie, arrest van 25 juli 1991 in de zaak nr. C-190/89, overweging 26; Hof van Justitie, arrest van 22 oktober 2015 in de zaak nr. C-523/14, overweging 30), ongeacht de aard van het gerecht waar het geschil aanhangig wordt gemaakt en ongeacht of er een verband is met een strafzaak. Zo valt ook een burgerlijke partijstelling voor de strafrechter of een onderzoeksrechter binnen het toepassingsgebied van de verordening, zonder dat het gegeven dat het om een vordering gaat die accessoir is aan een strafvordering, daar afbreuk aan doet (zie: Hof van Justitie, arrest van 21 april 1993 in de zaak nr. C-172/91; Hof van Justitie, arrest van 22 oktober 2015 in de zaak nr. C-523/14).

5.

Mevrouw T. beroept zich, zoals gezegd, op haar eigendomsrechten op het onroerend goed te Oostenrijk en wenst het bestaan en de omvang van die rechten door deze rechtbank vastgesteld of bevestigd te zien teneinde haar eigendomsrechten niet te laten aantasten door de verbeurdverklaring.

De wens het bestaan en de omvang van de eigendomsrechten op een onroerend goed te laten vaststellen teneinde die te gebruiken om zich te verweren tegen de weerslag van de tenuitvoerlegging van een vonnis, vormt onmiskenbaar een burgerrechtelijke aanspraak. Het feit dat men die aanspraak instelt om de negatieve weerslag van een strafrechtelijke veroordeling (van een andere persoon) te proberen vermijden, doet geen afbreuk aan die burgerrechtelijke aard. Het feit dat de integrale tenuitvoerlegging van een strafrechtelijke veroordeling daarmee in het gedrang wordt gebracht, evenmin.

De aanspraken van mevrouw T., het voorwerp van het geschil in deze zaak, vallen dan ook binnen het materiële toepassingsgebied van de genoemde verordening.

6.

Ten tweede, heeft de vordering van mevrouw T. de beoordeling van haar eigendomsrechten en de daaraan te verbinden gevolgen tot voorwerp. Zij wil dat eigendomsrecht inroepen tegen de Belgische Staat en de vereffenaar van de nv S. B.. Zij beroept zich met andere woorden op een zakelijk recht op het verbeurd verklaarde onroerend goed en de *erga omnes* werking van dat zakelijk recht.

7.

Het Hof van Justitie heeft de term zakelijke rechten – zoals op heden gebruikt in artikel 24, 1ste, van de EU-verordening nr. 1215/2012, de bepaling die de internationale bevoegdheid inzake zakelijke rechten op onroerende goederen regelt – als volgt omschreven:

“rechtsvorderingen die ertoe strekken de omvang, de hoedanigheid, de eigendom of het bezit van een onroerend goed of het bestaan van andere zakelijke rechten op dit onroerend goed vast te stellen en om de rechthebbenden de bescherming van de aan hun titel verbonden bevoegdheden te verzekeren”

(Hof van Justitie, arrest van 10 januari 1990 in de zaak nr. C-115/88)

De vordering die mevrouw T. in deze zaak instelt, valt precies binnen die omschrijving: zij wil het bestaan en de omvang van haar eigendomsrecht op een onroerend goed laten vaststellen om dat eigendomsrecht te beschermen tegen de verbeurdverklaring.

8.

Het staat dan ook vast dat de internationale bevoegdheid inzake de vordering van mevrouw T. geregeld wordt door artikel 24, 1ste, van de EU-Verordening nr. 1215/2012. Krachtens die bepaling zijn bij uitsluiting de rechtscolleges van de lidstaat waar het onroerend goed in kwestie gelegen is, bevoegd.

Die bevoegdheid is exclusief en sluit uit dat de rechtscolleges van enige andere lidstaat beslissen over de vordering – ongeacht de aanleiding waarom de vordering wordt ingesteld. Het feit dat het eigendomsrecht ingeroepen wordt om de tenuitvoerlegging van een strafrechtelijke beslissing van een andere lidstaat tegen te gaan of te milderen, beïnvloedt de werking van artikel 24, 1ste, van de EU-Verordening nr. 1215/2012 niet.

Die regel kan ook niet buiten spel gezet worden door de partijen. Zij kunnen er niet van afwijken, niet expliciet, noch stilzwijgend, de rechtbank moet op dit punt zijn internationale bevoegdheid ambtshalve onderzoeken (artikel 27 van de EU-Verordening nr. 1215/2012).

9.

Het onroerend goed ten aanzien waarvan mevrouw T. haar eigendomsrechten inroept, is gelegen te Oostenrijk, zodat de Oostenrijkse rechtscolleges bij uitsluiting bevoegd zijn en deze rechtbank internationaal niet bevoegd is om te oordelen over de vordering van mevrouw T..

10.

Ook vanuit een tweede perspectief – het door de partijen ingenomen perspectief – en het tweede aspect dat mevrouw T. beoogt – met name de regeling van de tenuitvoerlegging van de verbeurdverklaring – zou deze rechtbank trouwens internationaal niet bevoegd zijn.

De verbeurdverklaring van het onroerend goed te Oostenrijk is, zoals gezegd, definitief en onherroepelijk, slaat op het gehele goed en zou in principe in die zin moeten ten uitvoer gelegd

worden. Mevrouw T. wenst dat deels te verhinderen door haar eigendomsrechten te vrijwaren. Zij wil met andere woorden de tenuitvoerlegging van de verbeurdverklaring beïnvloeden.

11.

Incidenten in verband met de tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen van verbeurdverklaring, gewezen in een bepaalde lidstaat en slaande op goederen in een andere lidstaat, vormen het voorwerp van het Kaderbesluit 2006/783 van 6 oktober 2006 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op beslissingen tot confiscatie.

Overeenkomstig artikel 12, 1ste, van dat Kaderbesluit zijn enkel de rechtscollèges van de staat van tenuitvoerlegging bevoegd om procedures inzake de tenuitvoerlegging en alle daarop betrekking hebbende maatregelen te beslechten. Artikel 9, 1ste, van het Kaderbesluit bepaalt dat rechtsmiddelen ter bescherming van de rechten van derden op verbeurdverklaarde goederen, gericht tegen de tenuitvoerlegging van die verbeurdverklaring, moeten worden gebracht voor een rechtbank in de staat van tenuitvoerlegging.

12.

Gelet op de ligging van het verbeurdverklaarde onroerend goed zal de tenuitvoerlegging van de door de Belgische rechtbank besliste verbeurdverklaring (België is dus de beslissingsstaat) moeten gebeuren in Oostenrijk, dat de staat van tenuitvoerlegging is.

De vordering van mevrouw T. betreft, zoals gezegd, niet de verbeurdverklaring zelf – die onaantastbaar is geworden – maar wel de concretisering, dit is: de tenuitvoerlegging, ervan.

Overeenkomstig de genoemde bepalingen van het Kaderbesluit 2006/783 moeten vorderingen betreffende die tenuitvoerlegging en de rechtsmiddelen ter bescherming van rechten van derden tegen die tenuitvoerlegging voor de rechtbanken van de staat van tenuitvoerlegging – in deze zaak: Oostenrijk – worden gebracht. Het betreft opnieuw een exclusieve bevoegdheid die verhindert dat een Belgische rechtbank over een dergelijke vordering oordeelt.

Deze rechtbank is bijgevolg ook om een tweede reden onbevoegd om de eis van mevrouw T. te beoordelen.

13.

De eis van de heer J. R. sneuvelt op dezelfde gronden nu zijn vordering op dezelfde wijze kan worden gekwalificeerd: hij beoogt de zakelijke zekerheidsrechten die hij beweerdelijk heeft op het onroerend goed in Oostenrijk veilig te stellen en de afwikkeling van de verbeurdverklaring te beïnvloeden door te eisen dat daarbij zijn rechten worden gerespecteerd.

Deze rechtbank is niet bevoegd om te oordelen over de tusseneis van de heer Jeroen REIBER.

14.

De bewering van de consorten T.-R. dat in de verplichting om in Oostenrijk te procederen, een discriminatie zou schuilen voor personen met een andere nationaliteit dan de Belgische of een woonplaats buiten België, mist feitelijke grondslag. Er is op geen enkele wijze een verschil in behandeling, al zeker niet op basis van de nationaliteit of woonplaats van de partijen.

B. Tegenvorderingen

1.

Zowel de Belgische Staat als mr. V. C. vragen om mevrouw T. te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding wegens procesrechtsmisbruik nu zij naar hun oordeel deze procedure enkel als vertragingsmanoeuvre instelde.

2.

Om hun vordering hard te maken, moeten de Belgische Staat en mr. V. C. aantonen dat de door mevrouw T. gekozen proceswijze foutief is, dit wil zeggen de grenzen te buiten gaat van de wijze waarop een normaal zorgvuldige persoon zou procederen.

3.

Mevrouw T. heeft gebruik gemaakt van een door de wet geboden mogelijkheid (het Koninklijk Besluit van 9 augustus 1991). Het feit dat zij haar rechten niet verdedigde door tussen te komen in de strafprocedure, maar pas na het afsluiten ervan, is op zich niet als een foutieve keuze te bestempelen. Er zij op gewezen dat niet blijkt dat zij conform artikel 5ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering over de strafprocedure werd geïnformeerd. Haar belangen werden tijdens die strafprocedure trouwens wel deels behartigd, via haar echtgenoot die de problematiek van de mede-eigendom (tevergeefs) opwierp.

4.

Voorts kan niet worden vastgesteld dat eisende partijen hun vorderingen voor een onbevoegde rechter brachten met het oogmerk de procedure te vertragen om vervolgens nogmaals te procederen in Oostenrijk. Zij lijken zich te hebben vergist en hebben niet met kwaadwillig opzet een procedure voor een onbevoegde rechter gestart.

5.

De tegenvorderingen van de Belgische Staat en mr. V.C. zijn ongegrond.

C. Gerechtskosten

1.

Mevrouw T. en de heer J. R. zijn als de in het ongelijk gestelde partijen te beschouwen en moeten tot de gerechtskosten veroordeeld worden. De tegenvorderingen van de Belgische Staat en mr. V. C. hebben slechts een marginale impact gehad op het verloop van de procedure en de omvang van de verdedigingslast van de partijen, zodat zij geen grond vormen om de gerechtskosten tussen de partijen te verdelen.

2.

De kosten van dagvaarding, rolrecht en bijdrage aan het fonds juridische tweedelijnsbijstand (samen € 408,90) moeten derhalve ten laste van mevrouw T. blijven.

3.

De Belgische Staat vraagt één rechtsplegingsvergoeding van mevrouw T. en de heer J. R. samen, in solidum. Alle partijen begroten de rechtsplegingsvergoeding op € 1.440,00.

Die begroting kan overgenomen worden. Er is geen grond om mevrouw T. en de heer J. R. in solidum te veroordelen.

OM DEZE REDENEN DE RECHTBANK

Stelt vast dat de bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, zoals gewijzigd, werden toegepast.

Spreekt recht op tegenspraak.

Stelt vast dat deze rechtbank internationaal niet bevoegd is om de vorderingen van mevrouw A. T. en de heer J. R. te beoordelen.

Wijst de tegenvorderingen van de Belgische Staat en meester J. V. C., handelend in zijn hoedanigheid van gerechtelijk vereffenaar van de nv S. B., af als ongegrond.

Veroordeelt mevrouw A. T. en de heer J. R. tot betaling aan de Belgische Staat van een rechtsplegingsvergoeding van € 1.440,00.

Gewezen door de 5de kamer, die op de zitting en voor het wijzen van het vonnis samengesteld was uit

, rechter,
, rechter,
, rechter,

die alle zittingen hebben bijgewoond en aan het beraad hebben deelgenomen.

en uitgesproken, overeenkomstig artikel 782bis, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, op de openbare terechtzitting van 1 februari 2019
door de voorzitter, bijgestaan door de griffier, van de 5de kamer, [naam], griffier.